

Добрата царкиня се зарадвала и си отишла. Пратениците се вжрнали, а народа все още гладувал. Царя пасжрнал, побелял и заприличал на старец. Той ходел край брега и току си говорил нещо. Всички го сжжелявали, но никой не знаял мжката му. Царската дщеря отивала край него, милвала го, питала го за причината на неговата тжга, но напразно. Той ставал все по-мрачен и по-мрачен.

Разчуло се из царството, че в този ден се раздава последната храна от царските хамбари. Всички чупели ржце и чакали гладна смжрт. Цяла нош царкинята не заспала. Тя все мислела. Спомнила си за пратениците и отишла в стаята на баща си.

„Татко, казала тя, какво донесоха пратениците срещу златото?“